

de saa efter endt Tjenestetid gifte sig med Arbejderen — som ingen tænker paa at indlade i Familien — vil det vise sig, om ikke stærke Savn og en ulykkebringende Kritik vil mer end ophæve de indvundne Goder.

Og hvem siger saa, at Hjemmet bør følge en Livet igjennem. Den tjenende har haft sine Forældres Hjem som vi og faar sit eget Hjem som vi; kan det da kaldes en Ulykke en Tid af Livet at være løsreven fra Hjemmet? Rimeligvis skyldte de denne Omstændighed det selvhjulpne, arbejdsdygtige og haardføre, de have forud for os.

„Hvor er da Hjælpen?“ vil der vel spørges. Ganske sikkert ad de Veje, der føre bort fra vore Hjem, bort fra det stavnsbundne, som altid følger med den tjenendes Stilling.

Hvis det kunde ske, som senest er foreslaaet af Frøken Kristiane Iversen, at Tjenestepigen fik bestemt Arbejdstid og sin Bolig borte fra vor, saa var Sagen i det rette Spor; men dette kan foreløbig ikke ske. Husarbejdet kan som flere andre Arbejdsgrene ikke sætte bestemt Arbejdstid. Ligesom et Skib er afhængigt af Vejr og Vind, er et Hus afhængigt af tilfældige Begivenheder, Sygdom f. Ex., og ligesom Skibet ikke kan undvære sin Besætning til forud given Tid, kan et Hus det ikke.

Den tjenendes Forhold hænger saa nøje sammen med Hjemmenes Forhold, at det vist nok ikke forandres, før disse forandres. At dette en Gang vil ske, tør maaske antages. Indtil videre er der næppe andet at haabe, end at begge Parter ville gaa frem i gjensidig Forstaaelse og Agtelse for hinandens Ret. I hvert Tilfælde er Vejen ikke den at skabe en ny Samfundspligt, ganske hen i Vejret, uden at undersøge hverken Ofrets Størrelse eller Vindingens Værdi.

R.

Det behøver næppe at siges, at Redaktionen ikke er enig med den ærede Husmoder, der har skrevet ovenstaaende Artikel.

Dansk Kvindesamfunds Virksomhed.

Fru Røvsings Minde. For at raadslaa om, hvorledes man bedst kan hædre Fru Røvsings Minde, sammenkaldtes d. 30.